

Προχωρεῖ ὀλίγον, φθάνει εἰς τι σταυροδρόμιον, ὁπότεν φαίνονται ἄλλαι ὁδοί, ἄλλα τεῖχη εἰς τὸ βάθος, ἄλλα σταυροδρόμια μεμακρυσμένα. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ Πομπηίᾳ.

Οἱ νεκροὶ τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν τειχῶν, κατὰ μήκος, καὶ κατὰ σειράν, ὅπως τὰ βιβλία ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις. Δι' ἕκαστον φέρετρον ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ τείχους θήκη ἐν εἴδει τάφου, ἐφ' ἧς χαράσσεται τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ.

Αἱ θῆκαι, ἐν αἷς δὲν ὑπάρχουσι νεκροί, φέρουσι τὴν λέξιν «Propriedad» (ιδιοκτησία), ὅπερ δηλοῖ ὅτι ὁ χῶρος ἐκεῖνος ἔχει ἀγορασθῇ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου πτωχοῦ σπουδαστοῦ)

... Ἐχει νυκτώσει ἤδη πρὸ πολλοῦ· ἔξω ὁ ἄνεμος σφυρίζει μανιώδης, καὶ ἡ βροχὴ τύπτει ἀκατάπαυστη τὰ παράθυρά μου. Ἀποφασίζω μὲ πόνον ν' ἀνάψω τὸ ἑναποληφθὲν ἐκ τῆς χθὲς τεμάχιον κηρίου, ἀναδιφῶν θλιβερώς τὰ κενὰ θυλάκιά μου.

Καὶ ὅμως πόσον θὰ ἐπρωτίμων τὴν σκοτίαν, ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα τοῦ δωματίου μου, τὴν ὁποίαν φωτίζει ἤδη ἄμυδρά, ὑποτρέμουσα, ἡ φλόξ τοῦ κηρίου μου.

Πόσας τοιαύτας νύκτας ἐπέρασά μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ψυχρὸν αὐτὸ δωμάτιον, μὲ τὴν ἄνευ ἐφαπλωμάτων κλίνην του, μὲ τὴν ἐξηρθρωμένην του τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κοιμοῦνται ἡσύχως ἐν τῇ παχείᾳ των κόνει ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, τὰ ὑποληφθέντα βιβλία μου, ἐκ τῶν συχνῶν μου ἐπισκέψεων παρὰ τινι βιβλιοπώλει... παλαιῶν βιβλίων.

Ἄχ! ἐὰν ἠδύνατο ἡ φλόξ τοῦ κηρίου μου νὰ φωτίσῃ τὰ μύχια τοῦ στομάχου μου!

Ἄ! εἶνε πολὺ ὀδυνηρὸν νὰ πεινᾷ τις ὀλόκληρον ἡμέραν, ἐνῶ τόσοι ἄνθρωποι κατασπαταλῶσιν αὐτὴν τὴν στιγμήν τόσα, ὅσα ἐγὼ δὲν ὠνειρεύθην ποτέ.

Ὁ ξενοδόχος μου, ὅστις λίαν φιλανθρώπως μοι παρεῖχε μέχρι τοῦδε ὀλίγην πίστωσιν, δι' ἧς ὁ πειναλὸς μου στόμαχος ἤρχετο εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὰς ἀσυνειδήτους μερίδας του, καὶ τὸν ὑπόπτου γνησιότητος οἶνον του, θὰ ἐξηκολούθει ἴσως νὰ μοι παρέχῃ ἀκόμη τὴν εὐνοίαν του ταύτην, ἂν δὲν ἐτόλμων προχθὲς τὴν ἐσπέραν — κατόπιν διπλῶν τινων ποτηρίων ρετσίνας — ἀποδίδων τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην μου, νὰ ἐξυμνήσω ὀλίγον ἐμμέτρως τὰς μακρὰς διαστάσεις τῆς ρινὸς του. Ὁ ἄθλιός μ' ἐπετίμησεν αὐστηρῶς διὰ τὰς ἐκδηλώσεις μου ταύτας, καὶ τὸ σπουδαιότερον... μοῦ ἀπέφραξεν ἀποτόμως τὴν φιλόξενον θύραν τοῦ ἐστιατορίου του εἰς τὸ μέλλον...

Ὅριστε ἀνταπόδοσις φιλοφροσύνης!

Καὶ ὅμως κρυόνω πολὺ, καὶ πεινῶ φοβερά.

Ἀλλὰ γελῶ ἐκ καρδίας — πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποτον εὐτυχῶς δὲν ἔχω νὰ πληρώσω τίποτε — ἀναλογιζόμενος τὴν συνάντησίν μου μετὰ τοῦ ράπτου μου, καὶ τὴν ἀπαίσιον σκηνήν, ἣτις ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγης ὥρας μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, τῆς κυρᾶς Φρόσως, ἂν ἔχῃτε τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζετε.

Τὸν πρῶτον τὸν συνήντησα ὅλως τυχαίως, κάτωθεν μεγάλῃς τινὸς οἰκίας εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δὲν ἤξεύρω πόσῃ ὥρᾳ ἔστεκα ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς, πρὸ ἐνὸς ἰσογείου παραθύρου τοῦ μαγειρείου, ἐκβάλλων τὸσους στεναγμούς, ὅσους κεφτέδες ἐξέκένου εὐτραφῆς μάγειρος ἐκ

τοῦ τηγανίου εἰς τὸ πινάκιον. Ἐκεῖνος ἤρχετο ὀρμητικὸς ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, εὐωδιῶν ὅλος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ἀλεξιβρόχιον, τὸ ὅποτον ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία τῆς συναντήσεώς μας· διότι, ἐνῶ ἀπεθαύμαζον τοὺς διαβουλευμένους ἐκείνους κεφτέδες, αἰφνης αἰσθάνομαι τὸ σῶμα τοῦ ράπτου μου πίπτον τόσον βαρέως ἐπάνω μου, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ κυλισθῶ εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς μου ράπτης ἐνῶ ἤνοιγεν ὑπερμέτρως τὸ στόμα νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, φαίνεται μ' ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ φῶς φανοῦ τινος, καὶ ἀνεφώνησε μὲ τὴν ὀξεῖαν φωνήν του, ἣτις κατέπαυσε πάραυτα πᾶσαν περὶ κεφτέδων σκέψιν μου,

— Ἄ; φίλτατε, σύ, εἶσαι ἐπὶ τέλους!

— Χαίρω... ὅπου σὰς βλέπω καλὰ... κύριε Μπουρνέζε!.. μὰ... ξεύρετε ὅτι... ἐψέλλισα ἐν ταραχῇ.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀντελήφθη ἐκ πρώτης ὥψεως τῆς ἀθλίας καταστάσεώς μου συλλαμβάνων με γλυφόμενον πρὸ ἐνὸς μαγειρείου, μ' ἐλαφρὸν ἐπενδύτην Ἰουνίου ἐν μέσῳ σφοδροῦ χειμῶνος, καὶ μ' ἀπεχαιρέτισε θλιβερώς, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ὁ μάγειρος ἔκλειε βιαίως τὸ παράθυρον.

Τὸν συνώδευσα δι' ὕγρου βλέμματος ἀπομακρυνόμενον βραδέως τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐψιθύρισα μετὰ συντριβῆς ἐν μέσῳ τῆς ἀνεμώδους νυκτός,

— Ἄχ! κόσμε!

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου λυπημένος, διάβροχος ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ὄμβρου. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν μου τύχην — ποτὲ δὲν ἐγνώρισα καλὴν τοιαύτην — ἐνῶ ἀνηρχόμεν ἀφρημένος τὴν κλίμακα, πίπτω ἐγὼ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ ὄγκου τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.

Τὴν φοβεράν ταύτην σύγκρουσιν διεδέξαντο γοεραὶ κραυγαὶ πόνου καὶ ἀπελπισίας, φοβερά θύελλα ἐγκυμονοῦσα ἤδη πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν καθυστέρησιν ἐνοικίου πολλῶν μηνῶν, καὶ ἐκραγεῖσα τέλος μὲ φοβεροὺς κεραυνοὺς ἀναφωνήσεων καὶ ἀναπηδήσεων.

— ὦχ! ἄχ!... τὸν κάλο μου ἀσυνείδηστε! Μάγκα! Λιμοκοντόρε τῆς πείνας! ποῦ... ἄχ! τὸν κάλο μου... ποῦ μῶγαίνε γαρίδα τὸ μάτι μου νὰ ἰδῶ λεφτό σου. Ἄχ! ἀσυνείδηστε!

— Μά, κυρὰ Φρόσω! ἐτόλμησα νὰ τὴν διακόψω, μπαρντόν, δὲν σ' ἐκατάλαβα, δὲν σ' εἶδα...

— ὦχ! ἄχ! ποῦ νὰ μὴ 'δῇς τὸν ἥλιο. Ὁ ἀσυνείδηστος μὲ δυὸ μάτια σὰν πεντάρης καὶ δὲν μ' εἶδε... Ἐνοια σου κ' αὐριο θάχουμε ἀρχές. Ὄξω πειά! ὦχ! ὁ κάλος μου!...

Κατῶρθωσα νὰ εὕρω διέξοδον μεταξὺ τῶν σκληρῶν γελῶτων τῶν περιέργων ἐνοίκων τῆς οἰκίας, οἵτινες ἔτρεξαν πρόθυμοι νὰ γελάσωσιν εἰς τὰς ἀγρίας φωνὰς τῆς παληόγρηας, καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ριφθεὶς ἐπὶ τῆς πτωχῆς μου κλίνης, ἐνῶ αἱ φωναὶ τοῦ γραϊδίου ἀντήχουν ἀκόμη κάτω εἰς τὴν κλίμακα...

Καὶ ὅμως ἀναλογιζόμενος τὴν τὰς περιπετειῶν μου ταύτας πονῶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους λόγους τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, καὶ τὴν σαρκαστικὴν εἰρωνείαν τῶν ἐνοίκων, παρὰ ἀπὸ τὸ φοβερὸν πάθος τῆς βουλιμίας, τὸ ὅποτον λυμαίνει τὸν στόμαχόν μου.

Τὸ νὰ εἶναι τις δυστυχὴς ὑποφέρεται τέλος, ἀλλὰ νὰ βλέπῃ ὅτι ἡ δυστυχία του καθίσταται γελοία εἰς τοὺς ἄλλους, τοῦτο εἶνε ἡ πικροτέρα ὁδύνη.

Ἀλλὰ τί παρατηρῶ τὴν ὥραν. Πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο ἐὰν ὁ ὕπνος ἤρχετο νὰ σφαλίσῃ τὰ βλέφαρά μου, ἐνῶ θὰ εἶχον πλήρη τὸν στόμαχον.

Φαίνεται ὅτι ὁμοιάζω πρὸς μηχανὴν λειτουργοῦσαν ἀσυνειδήτως ἐαυτῆς· διότι ἄλλως τε δὲν ἐξηγῆται τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν φρικτὴν πείναν νὰ γράφω ἐπὶ τοῦ χαρτου, καὶ νὰ ζῶ εἰς τὸν κόσμον... μηχανικῶς.

Ἐφαγα τέλος σήμερα!

Πόσον χυδαῖον πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε νὰ τρώγῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πόσον σκληρὸν νὰ πεινᾷ.

Ἐρχόμεν περιλῦπος ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ διεδραματίσθη ἡ συνειθισμένη δι' ἐμέ σκηνή.

Ὁ κύρ Γιώργης ἐκάθητο ὀπισθεν τῆς θυρίδος του, καπνίζων τὸ σιγάρον του ἐν μέσῳ τῶν καταφόρτων θυρίδων τῆς ὑπηρεσίας του.

Πόσον ἔτρεμεν ἡ φωνή μου, ὅταν τὸν ἠρώτησα:

— Καλὴ μέρα, κύρ Γιώργη. Ἔχω τίποτε;

— Ὅχι, κύριε Στραβοκαπηλόπουλε.

— Δὲν παρατηρεῖτε καλλίτερα, ἐτόλμησα νὰ ὑποτονθορίσω, μὴ θέλων νὰ πιστεύσω εἰς τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο ὄχι.

Ἄλλ' ὁ κύρ Γιώργης ἔχει φοβερὸν μνημονικόν, ἄλλος Μιθριδάτης αὐτός, καὶ ἠρκέσθη μόνον νὰ μοι ἐπαναλάβῃ λακωνικῶς:

— Δὲν ἔχετε τίποτε, κύριε!

Καὶ ἀπῆλθον καταρώμενος τὸ ταχυδρομεῖον, τὸν θεῖόν μου, τὸν ἑαυτόν μου, τὴν ἐπιστήμην μου, τὸν κόσμον ὅλον, ἀσκόπως βαδίζων, ὠθούμενος ὅλον ἐν ὑπὸ τοῦ κόσμου, μικροῦ δεῖν νὰ λακτίσω μικρὰ τινα παιδία περιερόμενα ἐν τῇ στοᾷ τοῦ ταχυδρομείου πρὸς συλλογὴν γραμματοσήμων, ἐπειδὴ μὲ παρετήρουν μὲ περίεργα ζωρὰ βλέμματα ἐὰν εἶχον ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ προδιατιθεμένος ν' ἀναλυθῶ εἰς δάκρυα, ἵνα διαλύσω τὸ καταπνίγον τὰ στήθη μου βάρος.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐβάδιζα μὲ καρφωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ λιθοστρώτου, αἶφνης μικρὰ χεὶρ ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ νεανικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ φιλίως εἰς τὰ ὦτά μου.

Ἦτο ἓνας φίλος μου, ὁ ζωηρότερος, ὁ κομψότερος, ὁ ἀφροντιστότερος νέος τῆς ἐποχῆς μας.

Κατὰ τὰ συνειθισμένα, σὲ ἴλιγο ἠνόησε τὴν θέσιν μου, καὶ μοῦ ἐδάνεισεν ὀλίγα διδραχμα ἐκ τοῦ ἀβαροῦς πάντοτε, διὰ νέον τῆς ἡλικίας του, βαλκαντίου του.

Ἐχωρίσθημεν, ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν ἀφθόνως εἰς τι ἐστιατήριον παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Μετὰ τὸν καφὲ μ' ἀπεχαιρέτισε σχεδὸν ἀμέσως, σπεύδων νὰ ὑπάγῃ πρῶτος εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Καλέ μου φίλε! ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πτωχῆς μου καρδίας.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ κατηύνασα κάπως τὴν ὀξύχολον κυρὰ Φρόσω, τῇ μεσολάβησε εἰς τὰς πολλὰς μου ὑποσχέσεις, καὶ τινων ποτηρίων ρωμίου, ἐκ τοῦ ἀπέναντι παντοπωλείου, κάθημαι πρὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου μου, μ' ἓνα βιβλίον εἰς τὸ χέρι, χωρὶς τίποτε νὰ διαβάζω, καὶ ἀτενίζων πάντοτε τοὺς κυανοὺς ἐλιγμούς τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου μου.

Τί ὥραία ἡμέρα!

Ἀπὸ τὴν χθесινὴν καταιγίδα, μόνον ἐλαφρὰ τινα λευκὰ νεφύδρια στίβουσι τὴν γλαυκὴν τοῦ οὐρανοῦ ἔκτασιν. Ὁ ἥλιος λάμπει φλογερός, καὶ οἱ σπῖνοι πτερυγίζου φλυαροῦντες πρὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν.

Ἐργάζεται τινές, ἐνδεδυμένοι τὰ κυριακάτικα των, διέρχονται ἐν θορύβῳ τὴν βορβορώδη ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ μάγκες παίζουν τὰς σφούρες, ἐν μέσῳ ἐκκωφούσης συναυλίας συριγμάτων.

Κάτω, εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, ἀπέραντη ἀπλοῦται ἐν γλαυκῇ ἀποχρώσει ἡ θάλασσα.

Ἀχ! πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ ζῇ κανεὶς κάποτε!

Τοῦλάχιστον αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ ὥραία κόρη εἰς τὸ πλήρη γαστρῶν παραθύρον τῆς ἀπέναντι οἰκίας, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐπὶ κομποῦ σοφᾶ, ἀφίνει τὸν νεαρόν της μνηστῆρα νὰ φιλῇ περιπαθῶς ἓνα μικρὸ-μικρὸ στοματάκι, τὸ ὁποῖον τίς οἶδε πόσας μαγείας νὰ ἐψιθύρισε...

Καὶ ἐνῶ ἡμικεκρυμμένος ἐντρυνῶ εἰς τὴν θέαν τῆς σκηνῆς ταύτης τοῦ παραδείσου, ὁ νοῦς μου φεύγει μακρὰν,

πολὺ μακρὰν, σ' εὐτυχισμένα χρόνια, σὲ καλοθύμητες ὥρες, πού ἓνα γλυκὺ στόμα ἐμάγειρε τὴν καρδιά μου, κ' ἐθέρμαινε τὰ χεῖλη μου.

Τώρα ὁ χρόνος μ' ἀφήρπασεν ὡς φύλλον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας μου, καὶ τὸ μῖσος, ἡ δευτέρα αὐτῇ φάσις τοῦ ἔρωτος, θὰ ἐμφωλεύῃ ἔσως εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην καρδίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ὄνειροπόλησα τὸν οὐρανόν!

Γλυκὺ καταφύγιον τῶν νεανικῶν μου ἀναμνήσεων εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, πιστὴ εἰκὼν τῆς καρδίας μου, διατὶ προσπίπτεις τόσον ζωρὰ καὶ σήμερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὑπὸ ἄλλην μὲν μορφήν, ἀλλ' ὑπὸ τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνθοστεφοῦς ἐκείνου παραθύρου;

Ὡ νεαροί μου ἐρασταί! εἴθε αὐτὸ τὸ δάκρυ, τὸ ὑγραῖνον τώρα τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ ἦνε ἡ μόνη θλίψις, ἡ ὁποία ἡτένισεν ἀπὸ μακρὰν μὲ βάσκανον βλέμμα τὴν εὐτυχίαν σας...

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μὴ ἐπιληφθῆς τοῦ ἔργου σου τὴν πρωτὰν ἂν μὴ πρότερον εἰσαγάγῃς τι εἰς τὸν κενὸν στόμαχόν σου. Ὁ καφὲς εἶναι ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει πρὸς τοῦτο καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, τὴν ἐν μέτρῳ ἐννοεῖται, συνιστᾷ ἡ ὑγιεινὴ. Ὁ καφὲς διεγείρει τὸν νοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, ἔνεκα τῆς ἐλαφροῦς διεγέρσεως, ἣν προκαλεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου.

Καλὸν εἶναι νὰ συνειθίσῃς νὰ λαμβάνῃς μετὰ τοῦ καφὲ καὶ τεμάχιον ἄρτου ἢ δίπυρον, ἵνα οὕτω πληρώσῃς ἐν μέρει τὸν στόμαχον καὶ ἐπιληφθῇς μετὰ πλείονος σθένους τῶν ἔργων σου, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ὦσι ταῦτα.

Ὁ καφὲς μετὰ γάλακτος συνειθίζεται ὑπὸ πολλῶν, καὶ εἶναι τροφὴ πολὺτιμος ὄντως, ἥτις βραδέως πέπτεται καὶ ἥτις ἐντεῦθεν ἐπιβραδύνει τὸ αἶσθημα τῆς πείνης. Στόμαχοί τινες ὅμως δὲν ἀνέχονται τὸ γάλα. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως πρέπει ν' ἀποφεύγωσιν αὐτό.

Ἡ μετρία χρῆσις τοῦ καφὲ οὐδένα βλάπτει, ἐκτὸς ὀλίγων, εἰς ἄκρον νευροπαθῶν. Ἡ κατάχρησις ὅμως αὐτοῦ εἶναι λίαν ἐπιβλαβὴς καὶ ταύτην ἀπολύτως ἀπαγορεύει τοῖς πᾶσιν ἡ ὑγιεινὴ. Πλήν τῆς νευρικῆς διεγέρσεως καὶ τῆς σκοτοδίνης, αἵτινα δύναται νὰ προκαλέσῃ ἡ κατάχρησις τοῦ καφὲ, ἀναφέρονται καὶ περιστατικὰ βαρύτερων διαταραχῶν καὶ αὐτῆς τῆς κυκλοφορίας.

Dr

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Χρυσούλαν Κουνουπιώου, Μαρίας Τσακαλώτου, Βικτωρίας Γραμματικά και κκ. Μιχ. Ἀντζολίνου, Α. Ρέντζου, Ν. Πασιούρου, Ἀλέξ. Ι. Κολόμβου, Ν. Καβάλου, Α. Ἀδαμαντίδου καὶ Κ. Πέφ. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Πέτρον Γ. Περράκην. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ ἐπὶ Παρισίων, 6 σῶματα «Ἀπομνημονευμάτων», 10 τόμοι «Ἐκλεκτῶν», βιβλία καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Παλαιολόγου. Ὁ λογαριασμὸς εἶνε ἀκριβής. Διὰ τοῦ κ. Γ. Δ. ἐλάβομεν ὑπόλοιπον δρ. 11.20. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Λάμπρον Ἐυαλὴν Παρὰ τῶν κκ. Μάρτ καὶ Χίρστ, ἐλήφθησαν φρ. χρ. 36 καὶ 80 %. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Γ. Μπασόνη. Ἀπεστάλησαν. — κ. Μικὲν Α. Πουτοῦν. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπὸ 1ης Μαρτίου, βιβλία καὶ ἀπόδειξις, ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρ. δέματος. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 20. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Γ. Παμπούκην. Ἐλήφθησαν δρ. 14.45, πρὸς ἐξόφλησιν λ/σμοῦ. — Κκ. Ἀντωνιάδην καὶ Σα. Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἀπομνημονευμάτων». — κυρίαν Ἀμαλίαν Καμαριώτου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν θερμὴν ὁμῶν υποστήριξιν. — κ. Ἐμ. Κασάριον. Ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Ζαγκλίδην. Ἐλήφθησαν ρούβλια 42. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.